

Eurofood en de Europese Insolventieverordening

Eén vennootschap tweemaal failliet verklaard

Inleiding

De Europese Insolventieverordening (hierna: de Verordening) is op 31 mei 2002 in werking getreden.¹ Sindsdien zijn vooralsnog relatief weinig uitspraken over de Verordening verschenen. Te noemen zijn onder andere enkele uitspraken over de mogelijkheid tot verrekening in grensoverschrijdende faillissementen,² alsmede enkele hierna te bespreken uitspraken over de rechterlijke bevoegdheid om een insolventieprocedure te openen op basis van de Verordening.

Met betrekking tot de bevoegdheid om een procedure te openen kan een onderscheid worden gemaakt tussen procedures die betrekking hebben op natuurlijke personen, en procedures die betrekking hebben op rechtspersonen. Dit artikel zal voornamelijk de aspecten voor rechtspersonen behandelen. Terzijde zullen enkele opmerkingen worden gemaakt over de criteria voor de bevoegdheid een procedure te openen ten aanzien van natuurlijke personen. De behandeling zal mede naar aanleiding van de recente Eurofood-uitspraken geschieden. Het betreft twee uitspraken van Ierse rechters naar aanleiding van het faillissement van Eurofood IFSC Limited (hierna: Eurofood), een vennootschap behorende tot het Italiaanse Parmalat concern. Alvorens de Eurofood-uitspraken in detail te bespreken worden eerst de relevante bepalingen uit de Verordening beschreven, voorzover deze betrekking hebben op de bevoegdheid insolventieprocedures te openen.

De Verordening

De Verordening maakt onderscheid tussen de zogenoemde hoofdinsolventieprocedure (hierna: de Hoofdprocedure) en de secundaire procedure. De Hoofdprocedure heeft, zoals bepaald in overweging 12 van de Verordening, universele strekking en beoogt alle goederen van de schuldenaar te omvatten, voorzover deze gelegen zijn in de lidstaten (met uitzondering van Denemarken). Een secundaire procedure kan bestaan naast de Hoofdprocedure en heeft slechts gevolgen voor de goederen van de schuldenaar die zich bevinden in de lidstaat waar de secundaire procedure is geopend.

Krachtens artikel 3 lid 1 Verordening zijn de rechters van de lidstaat waar het centrum van de voornaamste belangen van

de schuldenaar gelegen is, bevoegd de Hoofdprocedure te openen. Op grond van overweging 13 van de Verordening dient het centrum van de voornaamste belangen van een vennootschap overeen te komen met de plaats waar de schuldenaar gewoonlijk het beheer over zijn belangen voert. Die plaats dient als zodanig voor derden, zoals crediteuren van een schuldenaar,³ herkenbaar te zijn. Bij vennootschappen en rechtspersonen wordt, zolang het tegendeel niet is bewezen, het centrum van de voornaamste belangen vermoed de plaats van de statutaire zetel te zijn. De Verordening bevat voor natuurlijke personen overigens niet een soortgelijk vermoeden. Met betrekking tot het centrum van de voornaamste belangen van natuurlijke personen valt te wijzen op de Hoge Raad-uitspraak van 9 januari 2004⁴ en op de uitspraak van 17 juni 2003 van het Hof Amsterdam.⁵

Artikel 4 van de Verordening bepaalt dat de insolventieprocedure, alsmede de gevolgen daarvan worden beheerst door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de insolventieprocedure wordt geopend. Op dit beginsel bestaan enkele expliciet in de Verordening genoemde uitzonderingen, zoals voor verrekening, zekerheidsrechten, eigendomsvoorbehoud en arbeidsovereenkomsten.

Belangrijk aspect van de Verordening is dat elke beslissing tot opening van een insolventieprocedure automatisch wordt erkend door de andere lidstaten (art. 16 Verordening), inclusief de gevolgen van die insolventieprocedure. Dit geldt eveneens voor beslissingen inzake het verloop van een insolventieprocedure en de beëindiging hiervan, alsmede voor beslissingen die rechtstreeks voortvloeien uit de insolventieprocedure en daar nauw op aansluiten (art. 25 Verordening). Voor erkenning van een insolventieprocedure zijn in beginsel geen verdere formaliteiten (zoals publicatie) vereist. Artikel 26 van de Verordening geeft lidstaten een beperkte bevoegdheid om te weigeren een in een andere lidstaat geopende insolventieprocedure te erkennen. Het betreft een marginale toets, waarbij slechts erkenning geweigerd mag worden in geval van strijd met de openbare orde van die lidstaat en in het bijzonder met de grondbeginselen daarvan, of met de grondwettelijk beschermde rechten en individuele vrijheden. Lidstaten beschikken derhalve

1. Verordening (EG) 1346/2000 van de Raad, van 29 mei 2000, betreffende insolventieprocedures.

2. Zie bijvoorbeeld Hof Den Bosch 28 november 2002, JOR 2003, 100 (Beil/Analog Devices Nederland) en Rb. Rotterdam 12 december 2002, JOR 2003, 101 m.nt. P.M. Veder (Zerrat/Nem).

3. Zoals o.a. is bepaald in de hierna in voetnoot 6 genoemde Daisytek-uitspraken.

4. HR 9 januari 2004, JOR 2004, 87 m.nt. B. Wessels (Vennink/Fortis Bank).

5. Hof Amsterdam 17 juni 2003, JOR 2003, 186 m.nt. I. Spinath (Van Duivenbode/Van Andel q.q.).

in beginsel niet over de bevoegdheid om te toetsen of een insolventieprocedure in een andere lidstaat op juiste gronden is geopend, noch over de bevoegdheid om te toetsen of de rechter die de Hoofdprocedure heeft geopend, zich terecht – in overeenstemming met artikel 3 lid 1 Verordening – bevoegd heeft verklaard.

De Verordening gaat uit van het beginsel dat er wederzijds vertrouwen moet zijn tussen de lidstaten met betrekking tot de erkenning van de beslissingen van rechters van andere lidstaten. Van dit gedachtegoed is in de praktijk tot op heden weinig terechtgekomen. In 2003 verschenen reeds de *Daisytek*-uitspraken,⁶ waarin de beslissing van een Engelse rechter tot opening van een Hoofdprocedure in eerste instantie niet werd erkend door de Franse en Duitse rechters. Het betrof vennootschappen die waren opgericht in Frankrijk, respectievelijk Duitsland, en die failliet werden verklaard in Engeland. De Engelse rechter kwam tot het oordeel dat het centrum van de voornaamste belangen van de Duitse en Franse vennootschappen was gelegen in Engeland en dat hij om die reden op grond van artikel 3 lid 1 Verordening bevoegd was om ook ten aanzien van de Duitse en Franse vennootschappen een Hoofdprocedure te openen. Ook in de hierna verder te bespreken *Eurofood*-uitspraken is van wederzijds vertrouwen in elkaars rechtspraak in de lidstaten weinig te merken.

Eurofood

De feiten

Eurofood is een naar Iers recht opgerichte financieringsdochter van het in moeilijkheden verkerende Italiaanse zuivelconcern *Parmalat*. De statutaire zetel van *Eurofood* ligt in Ierland en *Eurofood* is onderworpen aan Ierse regelgeving op onder meer fiscaal en regulatorisch gebied. De voornaamste activiteit van *Eurofood* is het voorzien van financiering aan vennootschappen die behoren tot de *Parmalat*-groep, door middel van de uitgifte van obligaties. *Parmalat SpA*, een vennootschap met statutaire zetel te Italië, is de enige aandeelhouder van *Eurofood*. Eind december 2003 is ten aanzien van *Parmalat SpA* door de rechter te Parma een Hoofdprocedure geopend in Italië. De betreffende Italiaanse procedure is eind 2003 in de Italiaanse wetgeving geïntroduceerd, speciaal om de insolventie van *Parmalat* te kunnen afwikkelen.

Enkele schuldeisers van *Eurofood* hebben op 27 januari 2004 een verzoek ingediend bij de Ierse High Court om *Eurofood* in staat van faillissement te verklaren. Door de High Court⁷ is vervolgens een *provisional liquidator* benoemd, die belast is met het zo veel mogelijk instand-

houden van het vermogen van *Eurofood*. Op 30 januari 2004 is aan de heer Bondi (hierna: Bondi), verantwoordelijk voor de afwikkeling van het faillissement van *Parmalat SpA* en haar (Italiaanse) dochters, bericht dat door de High Court een *provisional liquidator* is benoemd ten aanzien van *Eurofood*.

Op 9 februari 2004 is Bondi door het Italiaanse ministerie voor *Productive Activities* benoemd als *extraordinary administrator* van *Eurofood*. Op 17 februari 2004 heeft de Italiaanse rechtbank *Eurofood* vervolgens insolvent verklaard. De rechtbank overweegt hierbij dat het centrum van de voornaamste belangen van *Eurofood* in Italië is gelegen. Zoals hiervoor is besproken, is de locatie van het centrum van voornaamste belangen het doorslaggevende criterium voor de bevoegdheid inzake de opening van een Hoofdprocedure onder de Verordening. Op basis van deze overwegingen opent de rechtbank te Parma vervolgens een Hoofdprocedure inzake *Eurofood*. De Italiaanse procedure wordt geopend voordat de High Court definitief zijn oordeel kan geven over het al dan niet failliet verklaren van *Eurofood* in Ierland. Deze zitting stond gepland voor 23 februari 2004.

De eerste Ierse uitspraak

De High Court acht zich niet gebonden aan de uitspraak van de Italiaanse rechtbank. In een uitgebreid gemotiveerd vonnis oordeelt de High Court dat het indienen van een faillissementsrekest in Ierland, in samenhang met de benoeming van een *provisional liquidator* in Ierland, tot gevolg heeft dat op 27 januari 2004 een Hoofdprocedure in Ierland is geopend. Reden hiervoor is volgens de High Court dat onder Iers recht de beslissing om een vennootschap failliet te verklaren terugwerkende kracht heeft tot het moment dat het faillissementsrekest is ingediend. De Italiaanse rechtbank zou hiermee, zo oordeelt de High Court, niet langer bevoegd zijn ten aanzien van *Eurofood* een Hoofdprocedure te openen in Italië. Het Italiaanse vonnis van 17 februari 2004 zou daarmee rechtskracht missen.

De High Court oordeelt verder dat het centrum van de voornaamste belangen van *Eurofood* niet in Italië, maar altijd in Ierland heeft gelegen. Zoals besproken dient op grond van de Verordening het centrum van de voornaamste belangen van een schuldenaar overeen te komen met de plaats waar de schuldenaar gewoonlijk het beheer over zijn belangen voert en die daardoor als zodanig voor derden herkenbaar is. De crediteuren van *Eurofood* betoogden dan ook voor de High Court dat zij er altijd van uit zijn gegaan dat *Eurofood* haar centrum van voornaamste belangen in Ierland had.

Zelfs indien aangenomen zou moeten worden dat het Italiaanse vonnis heeft geleid tot opening van een Hoofdprocedure onder de Verordening, oordeelt de High Court dat dit vonnis niet voor erkenning in Ierland in aanmerking kan komen. De High Court overweegt hierbij dat het Italiaanse vonnis strijdig is met de goede procesorde in Ierland. Reden hiervoor is dat de crediteuren (toch een van de belangrijkste

6. Zie High Court of Leeds 16 mei 2003, JOR 2003, 287 en Court of Appeal Versailles 4 september 2003, JOR 2003, 288 m.nt. B. Wessels (*Daisytek*).

7. Irish High Court 23 maart 2004, JOR 2004, 211 m.nt. P.M. Veder (*Eurofood*).

partijen die betrokken zijn bij een faillissement) niet gehoord zouden zijn door de Italiaanse rechtbank, noch door Bondi, voordat Eurofood in Italië failliet is verklaard.

Zoals besproken is een van de belangrijkste beginselen van de Verordening, het wederzijdse vertrouwen dat in lidstaten moet bestaan ten aanzien van beslissingen van rechters uit andere lidstaten. Resultaat van de uitspraken van de High Court en de rechter te Parma is echter dat twee rechters in verschillende lidstaten zich op het standpunt stellen dat zij een Hoofdprocedure hebben geopend met betrekking tot Eurofood.

De tweede Ierse uitspraak

Bondi is in hoger beroep gegaan van het zojuist besproken vonnis van de High Court, hetgeen heeft geleid tot een uitspraak van de Ierse Supreme Court.⁸ Ook de Supreme Court merkt in het betreffende arrest op van oordeel te zijn dat het centrum van de voornaamste belangen van Eurofood in Ierland, en dus niet in Italië, was gelegen. De Supreme Court stelt dat de feiten *overwhelmingly* leiden tot de conclusie dat het centrum van de voornaamste belangen van Eurofood was gelegen in Ierland gedurende de gehele tijd voor haar faillissement. Vanwege het feit dat de uitleg en interpretatie van de Verordening echter een zaak is van het Europese Hof van Justitie, besluit de Supreme Court vijf prejudiciële vragen te stellen aan het Europese Hof van Justitie. De vragen luiden in het kort – en vrij vertaald – als volgt:

1. Indien in Ierland een faillissementsrekest wordt ingediend en de Ierse rechter vervolgens besluit, hangende een definitieve beslissing, een provisional liquidator aan te wijzen met ruime bevoegdheden, kwalificeert die uitspraak van de Ierse rechter, gecombineerd met het indienen van het faillissementsverzoek, dan als het openen van een Hoofdprocedure onder de Verordening?
2. Indien vraag 1 ontkennend beantwoord dient te worden: heeft als moment van opening van de insolventieprocedure te gelden het moment dat het faillissementsverzoek in Ierland is ingediend, gezien het feit dat onder Iers recht het besluit van de rechter om een vennootschap failliet te verklaren, terugwerkt tot het moment van indiening van een dergelijk verzoek?
3. Heeft een rechtbank in een lidstaat, wanneer zij als eerste een insolventieprocedure opent, de bevoegdheid om een Hoofdprocedure te openen indien (a) de statutaire zetel van de betreffende vennootschap niet in dat land is gevestigd, en (b) de vennootschap in dat land niet het beheer van haar belangen voert op een voor derden herkenbare wijze?

4. Wordt de locatie van het centrum van de voornaamste belangen, in gevallen waar de statutaire zetel van een moeder en een dochtermaatschappij in verschillende lidstaten zijn gelegen, bepaald door de omstandigheid dat (a) de dochtermaatschappij haar belangen behartigt op een wijze die voor derden duidelijk herkenbaar is, in de lidstaat waar haar statutaire zetel is gevestigd, of (b) de moeder, op grond van haar aandelenbezit en haar feitelijke macht om bestuurders te benoemen, in een positie verkeert dat zij het beleid van haar dochtermaatschappij kan controleren en in feite ook controleert?
5. Kan een lidstaat op grond van de Verordening weigeren om een buitenlands vonnis te erkennen indien er grove schendingen zijn van het recht tot een eerlijke procedure en het recht om gehoord te worden, of is een lidstaat gehouden om een dergelijk vonnis te erkennen?

Commentaar

Met interesse zal worden uitgekeken naar de uitspraak van het Europese Hof in verband met de door de Supreme Court gestelde prejudiciële vragen. Ik zou graag de volgende opmerkingen willen maken naar aanleiding van de Eurofood-uitspraken en de gestelde prejudiciële vragen.

Terugwerkende kracht

De eerste twee door de Supreme Court geformuleerde vragen lijken op het eerste gezicht vooral van belang te zijn voor de uitleg van Iers recht. Een bevestigende beantwoording van een van deze vragen zou ertoe leiden dat de Ierse procedure is geopend vóór de Italiaanse procedure. Op te merken valt met betrekking tot vraag 2 dat ook onder Nederlands recht aan een faillissement terugwerkende kracht wordt verleend (weliswaar slechts tot 00.00 uur van de dag van faillietverklaring – zie art. 23 Faillissementswet). Indien de tweede prejudiciële vraag ontkennend beantwoord wordt door het Europese Hof, zou het gevolg hiervan kunnen zijn dat, in het kader van de bevoegdheidsvraag, of liever gezegd de vraag welke rechter de insolventieprocedure als eerste heeft geopend, deze 00.00-uursregeling niet geldt.

Centrum van voornaamste belangen

De interessantste vraag voor de ondernemingsrechtpraktijk, en in het bijzonder de financieringspraktijk, lijkt mij prejudiciële vraag 4 te zijn. In het kort komt de vraag erop neer of aangenomen moet worden dat het centrum van de voornaamste belangen van een dochtermaatschappij gelegen is in de staat waar haar moeder is gevestigd, dan wel in de staat vanwaar zij feitelijk haar activiteiten uitvoert. Het antwoord op deze vraag is niet alleen van doorslaggevende betekenis voor de vraag welke rechter bevoegd is een Hoofdprocedure onder de Verordening te openen ten aanzien van de dochter, maar, ingevolge artikel 4 Verordening, ook voor de vraag welk recht van toepassing is op het faillissement van de dochter. In het bijzonder zal de vraag van belang zijn voor financieringsmaatschappijen (zoals Eurofood mijns

8. Irish Supreme Court 27 juli 2004, JOR 2004, 287 (Eurofood).

inziens te kwalificeren valt), welke voornamelijk of zelfs uitsluitend tot doel hebben te voorzien in de financiering van hun groepsmaatschappijen. De feiten die meespelen in de Eurofood-zaak, lijken mij meer in het algemeen ook van toepassing te zijn op andere financieringsmaatschappijen, waarvan er, zoals bekend, vele in Nederland gevestigd zijn.

Uit de uitspraak van de Supreme Court valt af te leiden dat door Bondi de volgende argumenten zijn aangedragen voor de stelling, dat de locatie van het centrum van de voornaamste belangen van Eurofood is gelegen in de lidstaat waar de moeder is gevestigd:

- de enige aandeelhouder van de vennootschap is de moedervernootschap;
- het enige doel van de vennootschap is het voorzien in de financiering van haar groepsmaatschappijen;
- de moeder kan volledig het beleid van de dochter bepalen;
- de dochter heeft geen werknemers in het land waar zij haar statutaire zetel heeft; en
- de moeder heeft zich garant verklaard voor de schulden van de dochter.

Deze feiten zouden volgens Bondi tot de conclusie moeten leiden dat de financieringsmaatschappij slechts een financieel vehikel is, dat uitsluitend is opgericht ten behoeve van de moeder en dat volledig wordt gecontroleerd door de moeder. Het centrum van de voornaamste belangen zou dan in de staat van de moeder zijn gelegen. Tot een tegengestelde conclusie zouden de, deels in de uitspraak van de Supreme Court besproken, volgende feiten kunnen leiden:

- de dochter zal moeten voldoen aan het recht van het land waar zij statutair gevestigd is. Hierbij valt te denken aan de wettelijke vereisten die van toepassing zijn op de dochter onder het recht waar zij haar statutaire zetel heeft. In het bijzonder betreft het regulatoire vereisten, regelgeving op het gebied van belastingrecht en regels omtrent het jaarrekeningenrecht;
- de crediteuren van de dochter zullen er veelal van uitgaan dat zij handelen met een vennootschap die onderworpen is aan het recht dat op haar oprichting van toepassing is;
- de bestuursvergaderingen zullen (formeel) vaak plaatsvinden in het land waar de dochter is gevestigd; en
- voor fiscale doeleinden zal verder vaak (althans in Nederland) worden geprobeerd om *substance* te creëren, op grond waarvan zou moeten komen vast te staan dat de dochter uitsluitend aan het plaatselijke belastingrecht is onderworpen.

De Supreme Court merkt terecht op dat het verstrekkende gevolgen zou hebben voor de toekomst van internationale concerns indien voor juist gehouden moet worden dat het centrum van voornaamste belangen wordt bepaald door het criterium van uiteindelijke financiële controle, in plaats van dat wordt uitgegaan van het juridische en corporate bestaan van een dochtervennootschap, onafhankelijk van haar moe-

der. Wel kan enige twijfel bestaan bij de opmerking van de Supreme Court dat de crediteuren van Eurofood er altijd van uit zijn gegaan dat zij met een puur Ierse vennootschap te maken hadden. Vanzelfsprekend is van groot belang dat Eurofood aan alle Ierse (en dus niet Italiaanse) wettelijke vereisten moest voldoen. Het moge echter duidelijk zijn dat de beleggers in de Eurofood-obligaties ervan op de hoogte waren dat zij uiteindelijk (zij het indirect) belegden in het 'Italiaanse' Parmalat.

Voor beide stellingen omtrent de locatie van het centrum van de voornaamste belangen van Eurofood valt in dezen iets te zeggen. Mijns inziens zou wellicht aan het vermoeden van de statutaire zetel doorslaggevende betekenis moeten worden toegekend. De in de uitspraak van de Supreme Court genoemde feiten, zoals hiervoor besproken, zouden immers, in het geval van een financieringsmaatschappij als Eurofood, een gedeeltelijke rechtvaardiging kunnen opleveren voor beide stellingen. Indien de feiten van de zaak min of meer tegen elkaar opwegen, zou kunnen worden teruggeval- len op het in de Verordening genoemde vermoeden.

Bestuurdersaansprakelijkheid

Een volgende opmerking die in verband met de besproken uitspraken kan worden gemaakt, betreft de mogelijke aansprakelijkheid van bestuurders, en in het bijzonder de aansprakelijkheid van bestuurders van een financieringsmaatschappij. Op grond van de Verordening wordt het faillissement van een vennootschap beheerst door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de insolventieprocedure wordt geopend. Beslissingen van een rechter omtrent insolventieprocedures, alsmede beslissingen die rechtstreeks voortvloeien uit een insolventieprocedure, moeten worden erkend in andere lidstaten. De vraag is of als gevolg van deze bepalingen in de Verordening ook een eventuele aansprakelijkheid van bestuurders wordt beheerst door het faillissementsrecht dat op de insolventieprocedure van toepassing is. In de Verordening is, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het recht dat van toepassing is op een arbeids-overeenkomst, niet opgenomen dat mogelijke bestuurdersaansprakelijkheid altijd wordt beheerst door bijvoorbeeld het recht van de statutaire zetel van de vennootschap. Dit zou ertoe kunnen leiden dat een bestuurder van een Nederlandse vennootschap, ingeval in een andere lidstaat een Hoofdprocedure ten aanzien van de vennootschap wordt geopend, wordt onderworpen aan andere normen voor bestuurdersaansprakelijkheid dan welke zijn vastgelegd in de Nederlandse wetgeving en jurisprudentie.⁹ Indien ten aanzien van een Nederlandse vennootschap bijvoorbeeld een Hoofdprocedure zou worden geopend in Italië, valt niet

9. Zie over dit onderwerp M.L. Lennarts, Toepassing van art. 2:248 BW en art. 5 WCC na inwerkingtreding van de Europese Insolventie Verordening, *TvI* 2001, p. 179-189, Polak-Wessels Insolventierecht, nr. 10, Internationaal Insolventierecht, Deventer: Kluwer 2003, nr. 10587 en M.E. Koppenol-Laforce, Boekbespreking (B. Wessels, Internationaal Insolventierecht), *WPNR* (2004) 6590, p. 711-717.

uit te sluiten dat een Italiaanse rechter Italiaanse normen voor bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement van toepassing verklaart op een bestuurder van deze Nederlandse vennootschap.

Goede procesorde

Een laatste opmerking heeft betrekking op het reeds genoemde wederzijdse vertrouwen waarop de Verordening is gebaseerd. In de Verordening is gekozen voor een stelsel waarbij het moment waarop een procedure wordt geopend, doorslaggevend is voor de vraag of een Hoofdprocedure is geopend en welk recht op die procedure van toepassing is. Een alternatief systeem zou kunnen zijn dat een rechtbank in een andere lidstaat haar uitspraak tot faillietverklaring van een vennootschap moet aanhouden, indien zij ervan op de hoogte is dat in een andere lidstaat een faillissementsrekest is ingediend, voordat de zaak bij haar is aangebracht. Voor een dergelijk stelsel is niet gekozen. Zoals blijkt uit de Eurofood-uitspraak, kan dit voor crediteuren ongewenste gevolgen hebben. Door de crediteuren van Eurofood was immers, vóór het moment dat in Italië de insolventieprocedure was geopend, een faillissementsrekest ingediend in Ierland. De Italiaanse rechter heeft ten aanzien van Eurofood een Hoofdprocedure in Italië geopend, ondanks het feit dat in Ierland reeds een faillissementsrekest was ingediend en een provisional liquidator was benoemd. De crediteuren die het faillissementsrekest hadden ingediend, zijn ook niet gehoord door de Italiaanse rechter.

Interessant is de vraag in hoeverre deze feiten, zoals de High Court en Supreme Court stellen, leiden tot strijd met de openbare orde in Ierland, op grond waarvan de erkenning van de Italiaanse procedure in Ierland kan worden geweigerd. Ook voor andere lidstaten zou kunnen gelden dat de feiten van de Eurofood-zaak zouden kunnen leiden tot strijd met de openbare orde (in het bijzonder de goede procesorde). Annotator Veder stelt in zijn noot bij de uitspraak van de High Court echter dat waarschijnlijk geen sprake zal zijn van strijd met de openbare orde, welke een grond oplevert om erkenning te weigeren.

Slotopmerkingen

Door de Supreme Court is een aantal belangrijke vragen gesteld over de werking van de Verordening. Te verwachten valt dat de uitspraak van het Europese Hof van Justitie meer duidelijkheid zal verschaffen over de locatie van het centrum van voornaamste belangen van vennootschappen in concernverhoudingen.

Wellicht dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest ook enkele overwegingen wijdt aan de goede procesorde en het feit dat de Italiaanse rechter bewust geen gezag heeft toegekend aan de uitspraak van de High Court.

*Mr. drs. V.R. Vroom
Loyens & Loeff*